

Po trzecie skarżąca powołuje naruszenie rozporządzenia podstawowego w zakresie odliczenia prowizji agenta a w szczególności art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, ostatnio zmienionego rozporządzeniem nr 2238/2000⁽¹⁾. Zdaniem skarżącej art. 2 ust. 10 lit. i), w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1972/2000⁽²⁾, nie ma zastosowania, jako że wskazane postępowanie w sprawie zwrotu jest kontynuacją pierwotnego postępowania. Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1972/2002.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2229/2003 z dnia 22 grudnia 2003 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz krzemu pochodzącego z Rosji (Dz.U. L 339, str. 3)
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, str. 1)
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2238/2000 z dnia 9 października 2000 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 384/96 w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 257, str. 2)
- (⁴) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1972/2002 z dnia 5 listopada 2002 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 384/96 w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 305, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2006 r. — NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket przeciwko Komisji

(Sprawa T-152/06)

(2006/C 178/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB (Sztokholm, Szwecja) (Przedstawiciele: M. Merola i L. Armati, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— uznanie skargi za dopuszczalną;

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zobowiązanie Komisji do wszczęcia formalnej procedury dochodzenia na podstawie art. 88 ust. 2 WE;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji o niewszczytaniu dochodzenia w przedmiocie złożonej przez nią skargi do Komisji, dotyczącej trzech rodzajów subwencji na rzecz Stockholm Visitors Board AB („SVB”), a mianowicie: corocznego przyznawania środków z budżetu miasta Sztokholm na rzecz SVB, regularny zwrot strat SVB przed opodatkowaniem przez jej spółkę dominującą oraz preferencyjny dostęp do środków publicznych w celu świadczenia usług w ramach Stockholm Card. Komisja stwierdziła, że środki te nie stanowiły bezprawnie przyznanej pomocy.

Skarżąca podnosi, że poprzez wydanie zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła kilka postanowień traktatu oraz przepisów rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Skarżąca stwierdza w pierwszej kolejności, że nie wszczynając formalnej procedury dochodzenia Komisja naruszyła art. 88 ust. 3 WE oraz art. 4 rozporządzenia nr 659/1999. Zdaniem skarżącej, Komisja była świadoma występowania pomocy i nie dysponowała wystarczającymi informacjami w celu ustalenia, że wszystkie sporne środki stanowiły istniejącą pomoc.

W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 87 WE oraz art. 86 ust. 2 WE, ponieważ stwierdziła, że wynagrodzenie za prowadzenie działalności informacji turystycznej podlegało przepisom o usługach świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.

W trzeciej kolejności skarżąca zauważa, że Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 87 WE oraz art. 88 WE, jak również art. 1 lit. b) rozporządzenia nr 659/1999, stwierdzając, że gdyby wynagrodzenie za działalność informacji turystycznej należało uznać za pomoc państwa, to stanowiłoby ono istniejącą pomoc, nie zaś bezprawnie przyznaną pomoc, a w każdym razie byłoby ono zgodne ze wspólnym rynkiem.

Po czwarte skarżąca wskazuje, że Komisja błędnie zastosowała art. 87 ust. 1 oraz art. 88 ust. 3 WE, stwierdzając, że działalność handlowa SVB była wykonywana w warunkach rynkowych, a zatem nie była finansowana za pomocą środków stanowiących pomoc państwa. Skarżąca stwierdza w szczególności, że Komisja nie zajęła stanowiska w odniesieniu do zwrotu strat SVB przez jej spółkę dominującą, w całości należącą do rady miasta.

Wreszcie skarżąca wskazuje na naruszenie obowiązku uzasadnienia oraz naruszenie ogólnej zasady dobrej administracji wskutek nadmiernej długości wstępnej części badania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2006 r. — European Association of Euro-Pharmaceutical Companies przeciwko Komisji

(Sprawa T-153/06)

(2006/C 178/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Association of Euro-Pharmaceutical Companies (Bruksela, Belgia) (Przedstawiciele: W. Rehmann, M. Hartmann-Rüppel, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za niedopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji D/201953 z dnia 10 kwietnia 2006 r. odrzucającej trzy wnioski EAEPC przeciwko GlaxoSmithKline w sprawie naruszenia art. 82 WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawach COMP/38.181, 38.274 i 38.275 — EAEPC przeciwko Glaxo Greece (Imigran, Lamictal, Severent) dotyczącej trzech wniosków skarżącej, w których podnosiła ona naruszenie art. 82 WE przez grecką spółkę zależną GlaxoSmithKline, polegające na odmowie dostawy trzech produktów (o nazwach Imigran, Lamictal i Severent) do greckich hurtowni

farmaceutycznych, a poprzez to na ograniczaniu handlu równoległego. W zaskarżonej decyzji powiadomiono skarżącą, że sprawą zajmuje się grecki organ ochrony konkurencji i że wnioski zostały odrzucone na podstawie art. 13 rozporządzenia Rady nr 1/2003 (¹).

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia. Zdaniem skarżącej samo odesłanie do treści art. 13 rozporządzenia nr 1/2003 nie wystarczy, by umożliwić skarżącej dokonanie oceny, czy Komisja wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, ani by umożliwić sądowi sprawowanie uprawnień kontrolnych.

Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 211 i 85 WE oraz rozporządzenie nr 1/2003, nie przejmując kompetencji w tej sprawie od greckiego organu ochrony konkurencji na podstawie 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003. Zdaniem skarżącej Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, że krajowa procedura jest zbyt długa, by osiągnąć zadowalający rezultat, że we wnioskach poruszone zostały nowe zasadnicze kwestie z zakresu wspólnotowego prawa konkurencji oraz problemy istniejące w większej liczbie państw członkowskich, ani tego że Komisja ma obowiązek zapewnienia skutecznego stosowania wspólnotowego prawa konkurencji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 1, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2006 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-154/06)

(2006/C 178/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (Przedstawiciel: Paolo Gentili, Avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich